

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

50

שבת פרשת תולדות, ד' כסלו תשפ"א 21.11.2020

בין דעיכתו (בעז"ה!) של הגל השני של הקורונה, ומתוך ציפייה לחג החנוכה הקרב ובא, ניסינו לעסוק בנקודות של אור בתקופה זו.

ינון כהן, שהגיע לא מכבר עם אשתו אורית לגור ביישובנו, יחלוק עמנו

מחשבות על גאולה בעת קורונה, הרב ורדי במדורו נקודה למחשבה ידון במשמעותו של הבית בימים אלו ובכלל ביהדות, רותי נעמן תשתף אותנו בשבת חתן תורה יוצאת הדופן שהיתה לה השנה. אסנת ניר במדורה בין השורות תציג את הקשר בין הקיבוץ למתרחש במדינה, והאווי ניסן

יספר על נס שקרה לו לקראת בואו של חג החנוכה. בגיליון זה נזכה גם לשמוע כיצד מרגיש הנוער בתקופה הזו ב"דבר הנוער" שהביאה לנו מעין אמסילי. אנו מזמינים עוד כותבים מהנוער לשתף את מחשבותיהם והגיגיהם בעיתון.

לרגל פטירתו של מאג'יד נאג'רה מנחלין, שעבר שנים רבות בראש צורים, דוד נעמן יספר לנו עליו ועל עבודתם המשותפת לאורך השנים.

לכבוד אזכרתו של עמיקם עס-שלם ז"ל שחל בימים אלו, שיתפה אותנו ידידה בסיפור שכתב על ימי הטירונות שלו. אנחנו מזמינים את כולכם לשלוח לנו גם מפרי עטכם.

בצל תקופת הקורונה, זכתה להיפתח מחדש

כמה טכניקות לעידוד עצמי / מיה טבת דיין

וְאִיךָ כָּל הַתְּנוּעָה הַעֲצוּמָה הַזֹּאת:
שְׂיוּטִים בְּחֵלָל וּמַפְצִים גְּדוֹלִים
וְגִזְי הַלְיוּם עוֹלִים בְּאֵשׁ -
כָּל אֵלֶּה יֵצְרוּ בְּסוֹף
אֶת זֶה. כְּלוּמֵר,
אוֹתִי.

אֲנִי יוֹרֶדֶת עִם הַפֶּחַ לַפֶּנֶת הַרְחֹב
בְּנִעְלִים הַחֲדָשׁוֹת שְׁלִי
וְאֲנִי כּוֹכְבִים

וְאֲנִי אוֹמֶרֶת לְעֶצְמִנוּ
עֲבֹרְנוּ כָּל כֶּף הַרְבֵּה
הַתְּפוּצָצֵנוּ מְאוּר,
הַתְּפוּצָצֵנוּ מִחֶשֶׁךְ
יֵצְרֵנוּ אֶטְמוּסְפֵּרוֹת

עֲפָנוּ יַחֲפִים בְּחֵלָל!

עֲדִין פּוֹעֵם בְּנוֹ הַהֶדֶף
עֲדִין פּוֹעֵם בְּנוֹ הַהֶדֶף.

בְּנִסְיוֹן לְהִתְקַרֵּקֵעַ אֲנִי
קוֹרֵאת לְאַחֲרוֹנָה בְּאֵינְטֵרנֵט
עַל מַעֲרַכַת הַשֶּׁמֶשׁ
וּבְחֵלּוֹן מְקַבֵּל מְזִמִּינָה אוֹנֵלִין נִעְלִים

בְּמַחֲרֵי רִצְפָּה
לְמַקְרָה שְׁאֵפֶשֶׁר יִהְיֶה לְלַכֵּת
לְאַנְשֵׁהוּ. מִתְּשֵׁהוּ.

וְאֲנִי מְדַמֶּינֶת אֶת זֶה הַרְבֵּה -
עִם אֵיזָה בְּגָדִים יִתְאִימוּ
הַמַּגְפִּים הַשְּׁחֹרִים מִהֶזֶם
הַכֶּפְכֶּפִּים הַצְּבָעוֹנִים
וְאֵיזוֹ מִין אִשָּׁה אֶהְיֶה
כְּשֶׁכָּל זֶה יִקְרָה -

אֲבָל הַסֵּפּוֹר עִם מַעֲרַכַת הַשֶּׁמֶשׁ
זֶה עֲנִין אַחֵר
זֶה כְּדִי לְקַרֵּא מְלִים כְּמוֹ "עֲרַפְלִית",

כְּמוֹ "רוּחַ הַשֶּׁמֶשׁ", וּלְהֶאֱנַח,
לְזַכֵּר שֶׁעֲדִין הַדְּבָרִים בּוֹעִרִים
וְנִמְשָׁכִים זֶה לָזֶה
בְּכַף כְּבִידָה

לְחוּשׁ אֶת אֲבָק הַכּוֹכְבִים
שֶׁהוּא הַגּוֹף שֶׁל הַכָּל

הספרייה, על ידי מספר תושבים שלקחו יוזמה ולא ויתרו. אחת מהן, רעות ברוש, תספר על ההקמה של הספרייה החדשה ועל פעילותה. בהזדמנות זו נגיד תודה וישר כוח לכל מי שעמלו לטובת קידום הספרייה.

זאת ועוד במדורינו הקבועים: שרית סקוויאר במדור עסק מקומי, תספר על הדרך בה התגלגלה לעיסוק הלא שגרת שלה, וכיצד הוא השפיע על חייה וחיי הסובבים אותה. אפרת קניסברג, במדור הזרקור, תציג את עבודתה כמנהלת תחום תכנון ברשות המים, טל נוימן תוסיף עוד פרק בסיפור הילדים עלילות תולי ושפיץ, ודוד קרנץ במדורו הקיבוצניק יציג בפנינו עוד מספר קטנטן של בעיות בקיבוץ שעדיין לא באו על פתרונן.

ובמדורי העדכון: הקומונרים החדשים, דביר שינדלר ועדו הכהן, יספרו על חודש ארגון שונה מכל מה שהכרנו, הודיה שגב, רכות הנוער הצעיר, תציג את תפקידה ואת הפעילויות השונות שמתקיימות בימים אלו, וניצן שכטר, רכות הנוער, תעדכן גם היא ביוזמות השונות של הנוער ביישוב.

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, חנניה רותם, ליטל רון, ידידה עס-שלם, כנה שכטר (עמוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

כמובן, הרבה רעות חולות הביאה המגפה הזו. אבל הרי חנוכה הוא החג שבו הופכים את התבוסה למעצמה היוונית לניצחון. החג שבו אנחנו שומרים על הזהות של השמן הטהור שלנו מפני החילול. כאשר החוסן הפנימי יתגבש והנר של הבית יוכל להאיר החוצה - אז יגיע החיסון הרפואי. בקרוב ממש אמן.

עידן הקורונה הוא חג הבית. מעולם לא הייתה תקופה שהייתי בה כל כך הרבה בבית. קיימים שני סוגי נרות: נר שבת ונר חנוכה. שני הנרות מאירים את הבית היהודי. נר שבת פונה פנימה, לשלום בית. נר חנוכה פונה החוצה. הבית הוא לא רק המקום הבטוח אלא גם המקום שבו יש מנוחה מתחרות. מנוחה מחשדנות. מציאת האוצרות הטמונים בבית, ולא מתחת לגשר.

שבת חתן תורה

רותי נעמן

עוד מעט ירד אלינו יום שבת הטוב, ושמחתו כפולה, היא שמחת התורה. בחתן תורה זכינו, השמחה גדולה הבית הומה באורחים, בני המשפחה, ילדים, נכדים וההמולה רבה, שמחה וצהלה. ריחות התבשילים, עוגות, וממתקים. וההתרגשות בעיצומה. עוד מעט ירד אלינו חג שמחת התורה. וההתרגשות.... מופנמת השנה. הקורונה את התנאים מכתיבה. שני ספרי תורה בביתנו, ממלאים שמחה. הלב שר, הבית שקט. לא כך אני מכירה הכנות לשמחת תורה. יהי רצון שזכות חתן תורה תעמוד לנו - גדולה גם במתכונת הצנועה. פתקא טבא. גמר טוב.

תנחומים

קהילת ראש צורים משתתפת בצערם של מאהר, פואד, סעדי וכל החמולה עם הסתלקותו בטרם עת של אביהם / אחיהם
מאג'יד נאג'אג'רה

בשמחות

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- מזל טוב לאסתר קרנץ להולדת הנכד, הראל אשר, בן לרחל ואיתן לשם ולכל המשפחה המורחבת.
- מזל טוב לאלי ובתיה קלוקשטיין להולדת הבן, ענר רפאל.
- מזל טוב לגולדי ויהודה ג'סון להולדת הנכדה אורי דבורה ירחי, בת ליאירה ועמיאל.
- מזל טוב לעבריה ועמית שטאובר להולדת הבת רונה אסתר.
- מזל טוב לדוד ואסתר שנדור להולדת הבת עדי, לסבא ולסבתא מנחם ואורלי ולכל המשפחה.
- מזל טוב לדינה ושמעון וויס להולדת הבן.

מזל טוב לבני ולבנות המצווה

- מזל טוב לעלמה טובי לרגל בת המצווה, ולהורים שרון והראל.
- מזל טוב ליובל דיטור לרגל בר המצווה, להורים נעמה וידין, לסבא ולסבתא חנה ושמואליק דרורי ולכל המשפחה המורחבת.
- מזל טוב להראל טבול לרגל בר המצווה, להורים רחל וראובן ולסבתא דודי.
- מזל טוב לארז נאמן לרגל בר המצווה ולהורים אבי ולאה.
- מזל טוב לניצן שכטר לרגל בר המצווה ולהורים חגית וליאור.
- מזל טוב לתמה ספרא לרגל בת המצווה ולהורים איילת ובצלאל.
- מזל טוב לאורי שוורץ לרגל בר המצווה ולהורים אבי ושלומית.
- מזל טוב לאביגיל מאך לרגל בת המצווה ולהורים חפצי ואליעזר.
- ברכות לאסתר אפרים עם יציאתה לגמלאות.

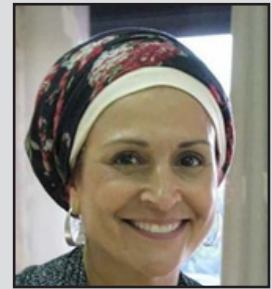
ישראל שניר ז"ל – א' מרחשוון תשע"ז

ישראל שניר, תושב ראש צורים במשך 15 שנה, מחלוצי שכונת ההרחבה. הכיר את כל תושבי הקהילה באופן אישי, את תחומי עיסוקם ותחביביהם. לכל לידה, חתונה, בת מצווה ובר מצווה הביא ישראל בקבוק יין מעשה ידיו עם מדבקה אישית המציינת את האירוע. ישראל היה תושב אכפתי והזדרז לפנות בכל נושא לגורמים הרלוונטיים על מנת שיתייחסו ברצינות ויטפלו בבעיה. ישראל היה המתעד הבלתי רשמי של הקהילה והעלה ליוטיוב אירועים יפים ומרגשים של קהילתנו. השאיר אחריו את אשתו מלכה, את אמו, 5 ילדים, כלות, חתנים, נכדים ונינים.

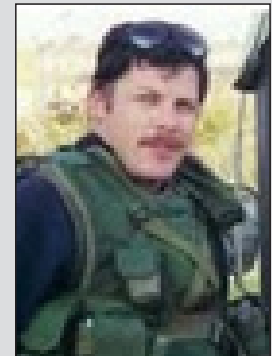
גילה ומשה דוד מרציאנו ז"ל – י"ד במרחשוון תשע"ו

גילה מרציאנו, חברת הקיבוץ, ניהלה את הרפת במשך שנים ארוכות והובילה אותה להישגים בינלאומיים. היתה אשת חסד, בלנית ראשית, ומאפרת לקראת שמחות ואירועים. מדי שבת, ארגנה גילה בכיתה אמירת תהילים לנשים ואירחה את כולן בשמחה. הותירה אחריה בן – אילון, שתי בנות – שני ואור, כלה, חתן ונכדים. משה דוד מרציאנו הגיע לראש צורים עם נישואיו לגילה. איש אמת, תלמיד חכם, שילב תרומה וחסד עם גייע כפיים. ארגן פעולות של נתינה וגמילות חסדים לכל הקהילה. הותיר אחריו ארבעה בנים ושתי בנות. גילה ומשה דוד פתחו את ביתם לכל הקהילה והוסיפו רוח מיוחדת של חסד וקדושה לכל התושבים. נהרגו בתאונת דרכים קשה בצומת אלעזר.

דני קלמן ז"ל – ז' בכסלו התש"ע

חבר קיבוץ ראש צורים. הגיע אלינו במסגרת גרעין איתן. דני היה חבלן משטרה, התנדב במד"א כחובש ונהג אמבולנס, ביחידת החילוץ עציון ובכיתת הכוננות של ראש צורים. גם פנימה בתוך הקיבוץ, דני יזם, פעל, דחף והיה מעורב מאוד. דני הקים את "מחסן חיובי" שמטרתו הייתה לאסוף ציוד שיעזור לתושבי ראש צורים בשמחות פרטיות וציבוריות. דני היה נגר בעל ידי זהב ואף הכין בעצמו חלק מהציוד במחסן, לשימוש הכלל. לאחר מותו שודרג המחסן עוד לזכרו, ומשמש כיום את תושבי ראש צורים וגוש עציון. דני נפטר ממחלה קשה בהיותו בן 46 והותיר אחריו הורים, אחות ואח, את רעייתו תמי וילדיו אלמוג, עוז, מעיין וידידיה. ביום ירושלים תשע"ב הוכנס לבית הכנסת בראש צורים ספר תורה שנכתב לזכרו.

עמיקם עם שלם ז"ל – ג' בכסלו תשע"ד

חבר קיבוץ ראש צורים. הגיע אלינו במסגרת גרעין יחדיו. עמיקם ז"ל היה אנציקלופדיה מהלכת, תלמיד חכם, 'בור סוד שאינו מאבד טיפה' ובעל מחשבה יצירתית ומקורית. מוזיקאי בנשמתו, מורה למוזיקה אשר שימש לתלמידיו הרבה יותר ממורה, הוביל את ילדי הקיבוץ לממש את כישורונם בעידודם לבחור כלי נגינה מתאים, ליוזמים, ושילובם בתזמורת ובהופעות באירועים שונים בקיבוץ. במשך שנים רבות העביר עמיקם שיעור פרשת שבוע לילדים בכיתו מדי שבת בשבתו, שיעור שהיה חביב על הילדים אשר התמידו והגיעו. עמיקם נפטר בגיל 61 והותיר אחריו את רעייתו ידידה, בניו אביב, מורג, מגל, דוד, שושן ואשבל, כלות ונכדים.

בגין הופעה מרושלת, באחר סופר בחיל שפגש, בטעות, באמצע הבסיס, ברב-סרן שטנץ ונשלח הביתה לחופשה רגילה בת ארבעה ימים ללא כל סיבה סבירה. אמרו עליו שישנה חבית אחת ליד לשכתו שבפניה מתנה הרסן את צרותיו. בוקר אחד עמד כדרכו מולה ומאחוריו במרחק מה כמה קציני מטה. שטנץ טען באוזני החבית שהיא ריקה אך סביבותיה האשפה "שורצת" (כדבריו). בו ברגע הפך את פניו אל הנוכחים המכובדים והכריחם לאסוף את האשפה אל תוך החבית.

יום שישי אחד הופיע במאהלינו רב סרן שטנץ בלוויית שנים מ"כלביו", חיילי מפקדה שנלוו אליו תמיד, חיש מהר נפוצו החיילים לכל עבר. הוא עבר לאורכו של המאהל כשהוא מצעק בקולו המאונף: "איפה טוראי נפתלי לוי? איפה טוראי לוי". לא היה לו סיכוי כל שהוא למצוא את נפתלי, שתוך שניות נעלם מן המאהל, וודאי הספיק להגיע כבר אל קצהו המרוחק של המחנה. כחמש דקות נמשך חיפוש של הרס"ן, עד שפגש בחיל והודיעו שעל נפתלי לוי להתייצב מיד בפניו לכשיגיע.

מכאן ואילך כל מחצית השעה לערך הופיע שליח זה או אחר של שטנץ בחיפושים אחרי נפתלי לוי, וזה לא ידע נפשו מרוב פחד, כל אותו יום שישי, שלמזלו היה פנוי ממסדרים, לא חזר אל המאהל, וגם בלילה לא ישן על מיטתו. גם ביום השבת לא חזר, ולא ראינוהו בארוחות. מן הסתם הסתתר מרעיד מפחד, קור ורעב באחד ממחסני התחמושת הנטושים אשר בקצה המחנה.

במהלך השבת היה לשיחה וללעג בפינו. תארנו לעצמנו אותו מסתתר היכן שהוא, כשכל תזווה או קול מחרידים אותו ממקומו. כל אחד הפליג בתיאוריו עד שנדמה שכשנראה אותו שוב הוא ייראה כעכבר הממתין לזינוק החתול.

במוצאי שבת נשבר וחזר אלינו. הוא נראה כפי שדימינו לעצמנו שיראה, עיניו נוטפות אימה, רועד, ומדי פעם משלח מבטים לצדדים לראות אם אין מישהו בעקבותיו. סבנו סביבו וחקרנו אותו למעשיו. פיו היה נצור. אחד החיילים שלף כריכים, ונפתלי אכלם ברעבתנות. נוכחותנו והמזון הרגיעו את עצביו לאט, והרעד פסק. גם המבט המהיר שהיה שולח לצדדים נעלם.

לפתע הופיע מין החשיכה רב-סרן שטנץ בכבודו ובעצמו "נפתלי לוי לא חזר?" שאל, לנפתלי לא היה שום סיכוי להיעלם, וכשהוא ניצב פנים-אל-פנים מול רב סרן שטנץ, הודה בעצם היותו נפתלי לוי, "חבל שלא פגשתי אותך לפני שבת" - הצטער שטנץ - "אביך התקשר אליי ביום שישי וביקש שאשחרר אותך לשבת, אביך היה המורה שלי בבית הספר בחוץ לארץ".

חוט השני שנשזר בראשם של רבים בטירונות, היה חיפוש השתדלנות (פרוטקציה, ויטמין "p"). למרות הלעג שנלעגו, ניסו תמיד לברר אצל הורים-קרובים-מכרים אם הם מכירים שתדלן צבאי מוכר שיהיה לעזור בכל עת צרה וצוקה, נגע או מחלה.

מצידה השני של הדרך זרם החשש וזה הכלל: חזית יצור ודרגתו גבוהה מדרגתך (טירון משנה) - ברח דודי ורמה לאוויר. מה שהשחיר את חששותינו הייתה העובדה שגם אם מצא מישהו "מכר צבאי רב דרגה ורב תועלת", לא הייתה הצלתו בטוחה במקרה של סיבוך, לא עוד אלא לעיתים נטו אלה לשנות את עורם.

אם הבנתם עד כאן ניגש לעצם העניין.

נפתלי לוי. היה המושא שלי, גם כשקרוב הייתי לעילפון, וזמנים כאלה לא חסרו, צפיתי בתגובותיו ותיקתי אותן. מוזר היה לראות במציאות שלנו פרצוף רב נכאים זה עטוף זקן דליל וחסר צורה. דמותו הייתה שקופה לבנה, וכל גופו כפוף קמעה קדימה כמי שנחבט וטרם התאושש.

נפתלי לוי היה חסר כל עיקרון הנראה לעין, פרט לעיקרון: "טוב לי עורי מאלף רעים". הוא היכה בלשונו כל חיל בפני המפקדים, ולא היסס להתלונן בפנינו שנפל קורבן להלשנות. למרות כושרו הגופני שהיה משביע רצון, סיים כל מסע או ריצה על כתפי הזולת, מעולם לא תמך ולא סייע לאיש, אך דאג תמיד להעמידנו על העובדה שאין מסייעין בידו. את חבילות המזון שקיבל אכל, לרוב, חרש ולבד. לעיתים רחוקות חילק משהו למישהו תוך שהוא דואג שהדבר יירשם בדברי-הימים.

אחד הנתיבים בהם הילך נפתלי לוי היה הפחד. לא פחד מפני הדור"ח שיצטרך להגיש בבוא יום פקודתו, או מפני אויבי ישראל הצרים עליה - את אלו לא ראה ולא שמע, הוא פחד מן המוחשי: מסדרים, כוננויות, תורנויות, בעלי דרגה ושררה - כל דבר שדרכו להזיק. היה עומד במסדרים מרעיד בבחינת כל עצמותיי.... בעלי דרגות היו גורמים אצלו לשינויים מפליאים שלא כדרך הטבע, וככל שהדרגה גבהה, היה הנס גדול יותר. סיפרו עליו שכאשר עמד, במפתיע, ארבע אמות מן הרס"ר, הפך לעץ אקליפטוס מסויד לבן עד מחצית גזעו, ורק כאשר חלפה הסכנה חזר והפך יצור אנוש.

רב-סרן שטנץ - חידה הוא. עבר זמן רב בטרם הסתגלנו אל גחמותיו המוזרות. פעמים, אין הוא מוצא אלא דופי וחוסר משמעת, בכל לובש מדים הנקרא בדרכנו ויהיה זה הרס"ר בכבודו ובעצמו. פעמים אחרות, מחייך אל כל חייל, אפילו לבוש ברישול ואפילו (חייל) שאינו מצדיע.

סיפורים רבים סופרו בו ברב-סרן שטנץ. באחד סופר בקצין צעיר ומקפיד בלבושו שעבר על פני הרס"ן והושלך לכלא

שלום רב.

בשכונות האחרונות לכד מהניהול השוטף של ראש צורים
אנו עסוקים בקידום וביצוע של מס נושאים:

1. פרויקט 222 [מגרש אחרון ברחוב האודם] - ראש צורים
מקדמת פרויקט בניה של 3 יח"ד במגרש - אנו לקראת
הוצאת היתר בניה ובע"ה במהלך החודשים הקרובים נקדם
מתווה הרכישה.

2. מתחם 3 - בעקבות מס מפגשים עם המועצה נראה כי
ישנו פתח לתקווה כי המתווה אותו הצענו [המבוסס על
התבע הקיימת] יוכל להתקבל ע"י המועצה ובכך תיסלל
סוף סוף הדרך בניה במתחם - אנו עמלים יחד עם מהנדס
תנועה על מציאת פתרון שיתן מענה טוב למתחם ולצרכים
השונים.

3. מים - כפי שוודאי שמתם לב רוב השעונים כבר הוחלפו
ובמים הקרובים תתבצע ההחלפה של השעונים האחרונים
- ברוך ה' הצלחנו לממש תקציב חיצוני ובכך להביא
לשדרוג השעונים והמערכת ללא עלות ישירה שלנו בימים
הקרובים נוצתא דואך מסודר המפרט את יכולתו של כל
תושב לעקוב on line על צריכת המים שלו ואף לקבל

התראות על נזילות פיצויים וכיו"ב.

4. חדר האוכל - אנו נמצאים בעיצומם של העבודות
להערכתנו העבודה תסתיים בעוד כחודש.

כפי שפורסם עדיין ישנו צורך בהשלמה כספית לטובת סיום
של הפרויקט בצורה מלאה - בהזדמנות זאת אבקש שוב
להודות ללביאה ולהילה שנרתמו לסייע בעיצוב האולם.

5. פעוטונים - בתחילת השבוע שעבר נכנסנו לתחילת
העבודות על "בית חם" לחיילים. עם סיום הפרויקט נוכל
להגדיל את מצבת החיילים המתגוררים בו ל-11 חיילים
[כיום ניתן לאכלס רק 4] לפרויקט מסייעת קרן גוש עציון
ואימו של יצחק ויינשטוק הי"ד פעילה מאד בגיוס כספים
לטובת המבנה.

6. גינות - צוות הגינות [חברת דרך המשי] פועל בראש צורים
עבס חוזה הפעלה וועדת פני הישוב מסייעת מאד בהכוונה
של הצוות ובהתראה על תקלות בהזדמנות זאת נשמח
כי תושבים הרואים מפגעים וכיו"ב יפנו לוועדה או אליי
באמצעות ווטס אפ וצילומים וזאת על מנת שנוכל להכווין
את הצוות בצורה המיטבית.

יגאל

דברי פרידה

סגליה שפירא

נולדו הרגשתי שהם של כל ראש צורים ולא רק שלי....
ולמרות שהיו ימים שהרגשתי שאני "משפחה נזקקת" ראש
צורים עם כל היופי האנושי שבה נתנה לי להבין שלמרות
כל העזרה העצומה שקיבלתי, יש לי עוד הרבה מה לתת
לקהילה ב"ה וזה הצמיח אותי מאוד במסע שלי.... אז
רציתי להגיד תודה על כל העזרה ועל התחושת שייכות, על
האמונה ועל הקרקע הטובה לצמיחה במסע חיינו ודוברכן
שבקצפת היה ששלושה שבועות לפני שעזבנו, נעם הוקפץ
לשבועיים וחצי מילואים ובתוך כל זה היה לי את הידיעה
שאני לא לבד ושיש לי למי לפנות במידה ואצטרך...
אז לכל מי ששואל למה עזבנו... האמת, שבצורה
הכי פשוטה, הרגשנו שהגיע הזמן שיהיה לנו
בית שנוכל להתאים אותו לצרכים שלנו בעה...
אנחנו מזמינים את כל מי שעובר דרכינו לקפוץ להגיד
שלום! ממש נשמח!!! או כמו שנעם אומר, אנחנו פותחים
שלוחה של ראש צורים בתל תאומים...
מתגעגעים ממש!

אני מנצלת את ההזדמנות לבקש סליחה אם חלילה פגעתי
במישהו... והכי חשוב, לאחל לכולם שנה טובה ומתוקה
ותודה על הכל!!!

זהו, הילדים התחילו מסגרות ולי זה מפנה קצת זמן לחשוב
על המעבר... (ועל זה שהבטחתי לכתוב כמה דברים...)
הגענו לישוב לפני 9 שנים, משפחה קטנה עם 2 ילדים.
עברנו לראש צורים מקרית 4 כי הבנו שבועז צריך תמיכה
של גן מיוחד (ובעיני זה היה אמור להיות איזה מטה
קסמים שילמד את בעז ללכת בעצמו וכו). כשבאתי בפעם
הראשונה, הרגשתי שמצד אחד זה במקום מרכזי, גוש עציון,
אבל שלראש צורים יש איזה קסם שנותן תחושה של קצת
"פריפריה". בגידול שלי את בעז צמחתי והתפתחתי בהרבה
רבדים ואני מרגישה שהרבה היה בזכות המקום, האנשים.
להבין את הצרכים של בעז, לקדם ולדחוף תהליכים של
חיבור ושייכות ולשחרר כשצריך ולתת לדברים לקרות
וב"ה קרו כ"כ הרבה דברים. אני זוכרת שכל עצה והושתת
עזרה ורצון שבועז יהיה חלק מהקהילה היו מכל הלב ולא
נתנו לנו להרגיש לרגע לא נעים חלילה או "משפחה
נזקקת" והצמיחו בנו ביטחון עצמי שניקה איתנו לכל
מקום. וזה משהו שאני ממש רוצה להודות עליו ואני באמת
לא יודעת אם היינו יכולים לעבור כאלה דברים עצומים
במקום אחר... ואז נולדה השלישייה.... פלא עצום! ואם
לפני זה חשבתי שאני יכולה לבד, עכשיו המציאות הראתה
לי משהו אחר, ב"ה בטוב... (חייבת לומר שאחרי שהם

יבוא זמן שבו נגיע למצב תודעה כל כך גבוה, עד שלא נזדקק לאישור של שום אדם, חברה או מפלגה, נהיה מאושרים מבפנים, זה מבט של גאולה, זו עבודה של גאולה. כאשר דוד חוזר מהקרב שבו הוא מכניע את גלית, (שמואל א, א,א) נאמר: "ויהי ככלותו לדבר אל שאול", מייד לאחר מכן נאמר: "ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד ויאהבהו כנפשו".

המלבי"ם (שם) מפרש: "רוצה לומר, שלא היתה זו אהבת הערב, או המועיל, אלא רק אהבה עצמית, שיאהב הטוב את הטוב".

נאמר בפרשת תולדות:

"ויעבד יעקב ברחל שבע שנים, ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה" (בראשית כ"ט, כ)

הייתכן? אלא מיד נאמר: "באהבתו אותה" - הכוונה היא: שיעקב אוהב אותה! ולא אוהב את עצמו.

אילו יעקב היה אוהב את עצמו במובן שהוא במרכז, שהכל צריך להיות כפי שהוא ציפה וכו'... אז מן הסתם הוא היה חווה חוסר כוחות, חוסר סבלנות, אבל יעקב אוהב אותה, לכן יש לו סבלנות לחכות אפילו שבע שנים, זוהי אהבת הטוב מצד עצמו, ללא אינטרס, ללא מחשבה שאני מרוויח בזכות זה, אני אוהב אותך, אין פה מועיל ואין פה ערב, ובכל זאת אני אוהב אותך. אהבה העומדת בפני עצמה.

אהבה נקייה, פשוטה - זה רק מאת ה', הוא היחיד שיכול למלא אותנו בתשוקה הזאת, במילים אחרות, רק אדם שמרגיש שהשי"ת הוא זה שנותן לי את הערך העצמי, רק הוא יכול לאהוב אחרים ללא תנאים.

בדרך כלל אדם מתהלך בעולם, עם הרגשה שהוא לא רצוי, אף אחד לא צריך אותי, העולם יסתדר יותר טוב בלעדיי - אך הכול שאלה של פרשנות!

אלו מחשבות של קורונה, של גאולה, יש עוד כל כך הרבה מקורות, אבל העיקר זה לקחת טיפה אחת פנימה שתפעל ותחמם לנו את הלב בתוך התקופה הזאת.

אסיים בציטוט של ר' נתן על רבו ר' נחמן, בהקדמה לספר על רבו, חיי מוהר"ן:

"על-כן זה ימים אשר שמתי אל לבי בזה לכתב ולרשם כל שיחה ודבור וענין וספור שיעלה על זכרוני, והן הן הדברים הנכתבים בספר הזה. וקראתי שם החבור הזה בשם 'חיי מוהר"ן' מחמת שרבו מספר מחייו הקדושים מאשר עבר עליו בימי חייו הקדושים והחיים אשר חי בעולם. כי הוא היה איש חי באמת אשר לא היה דגמתו, והוא חי תמיד חיים אמתיים, ובכל פעם חי חיים חדשים באשר נשמע מפיו הקדוש, שפעם אחת אמר אני חייתי היום חיים שלא חייתי מעולם חיים כזה..."

שנזכה ממש, חיו חיים ארוכים ומלאים מתוך שמחה ובריאות.

שמי ינון, זכיתי ב"ה לאחר 35 שנה למצוא את בת זוגתי, אורית היקרה, ולהינשא לה, היינו אמורים להתחתן בחודש ניסן, והנה הגיע הקורונה לעולם וטרפה את כל התכנונים, את כל הציפיות. מ-600 מוזמנים בחתונה ירדנו ל-100, ומ-100 ירדנו ל-20 בקפסולות, ומשם לסגר מלא, שכלל רק עשרה מוזמנים בחצר של דוד מהמשפחה.

החלטנו לגור בגוש עציון, בקיבוץ מיוחד ויפה, עם נוף מדהים ואווירה קצת אחרת, ציפינו להפתח, להקשיב, לשים לב לדברים חדשים, אחרים. אבל הסגר סוגר ומבודד וגורם לא להכיר... גם החגים הראשונים שלנו כוזג נשוי, עברו עלינו באווירת סגרים וצמצום... והרבה הרבה ביחד. הגיע חופש גדול ראשון ממערכת החינוך, אך גם בו שררה אווירת סגר וקפסולות, וודאי שלא ביקור בחו"ל, ובארץ הכול מלא ועמוס.

ימי אלול הגיעו, והנסיעה לראש השנה לרכנו באומן, כבכל שנה, אירוע שנותן כוח ושפיות לכל השנה, אינה מתאפשרת.

והשאלה שעולה כל הזמן, למה, ה' מה אתה רוצה מאיתנו? למה זה מגיע ליי אחרי כל הציפייה... מה הרווח בביטול התפילות, בביטול המשפחתיות? מדוע לעשות הכול בקטן, פנימי ובעיקר לא כמו שהתרגלנו, ציפינו וחשבנו שנכון להיות? לעניות דעתי, הולך ומתברר שה' יתברך אומר לנו, התרגלנו שחתונה צריכה להיראות באופן מסוים ואם זה לא כך זו אינה חתונה, התרגלנו שחוגגים חג באופן תבניתי ומסוים, והקב"ה החליט שהכול צריך להיעשות אחרת... פנימי, אמיתי...

הוא רוצה שנשמח בחגנו, גם ללא הרבה משפחה וללא אירועים גדולים ובלי נסיעות וכו'... בעצם הקב"ה מבקש. שניכנס פנימה, נתבונן פנימה, מה משמעות החג הזה? מה אני יכול לעשות כדי שהחג הזה יהיה משמעותי ואיכותי, למרות שזה לא מה שצפיתי? החובה למצוא את השמחה בחלק שלנו, כאן ועכשיו, בחג עצמו, בה' עצמו, בבת זוג שלך, בבית שלך, בלב שלך, במה שקיים ונוכח אצלך. כל התובנות האלה נמצאות עמוק בתוכנו, אבל עכשיו ה' מאלץ אותנו להכיר בכך, לשמוח בכך ולהודות לו על כך. ושוב עולות השאלות: מדוע זה כל כך קשה? והשאלה הגדולה למה כשזה בא מבחוץ אני משתכנע? האם זה חייב להיות כך? רק אם החג עמוס באנשים הוא יהיה חג? רק אם בחתונה יהיו אלף מוזמנים זאת תהיה חתונה? רק אם יגידו לנו שהיה "וואו"? נראה שה' מעורר אותנו לחיות את החיים שלנו, ולהתבונן בעומק על החיים מתוך עצמנו ולא מתוך הזולת.

הנביא מיכה (פרק ה', פסוק ו), מתאר את מעמדם של עם ישראל, באחרית הימים: "והיה שארית יעקב כטל מאת ה', כרביבים עלי עשב, אשר לא יקווה לאיש, ולא ייחל לבני אדם"

אז מה עשינו:

* הנוער כהרגלו המשיך בעשייה - סיירת רז, צוות נחשון בני עקיבא ועוד..

* בשעה טובה חנכנו את חדר המוזיקה במקלט ליד גן הפינג פונג, הפכנו את המקלט לאקוסטי, קנינו מערכת תופים, מקווים רק להעצים אותו ולהתפתח!

* נפגשנו בקפסולות לפי שבטים לערבים מהנים, טעימים, חמים ומפנקים!

* הלכנו להתנדב במסיק זיתים בבת עין ואח"כ התפנקנו בחומוס מטורף..

מרגש לראות איך תחת מגבלות הקורונה הנוער ממשיך לפעול במרץ ואף יותר מזאת!
מאחלת שיבוא עלינו חודש טוב, בהצלחה לכל המדריכים ולצוות נחשון עם תחילתו של חודש אירגון!
מהיכרותי הקצרה עם הנוער אני רוצה להגיד לכם ההורים, ולכל קהילת ראש צורים, שהנוער של שלנו הוא נוער איכותי ומדהים.
גאה להיות שותפה...

פינת הנוער הצעיר

הודיה שגב

מה המצב ישוב אהוב??

כאן הודיה שגב הבת שירות של הישוב ;

כחלק מתפקידי אני מרכזת את שכבות ז-ח (הנוער הצעיר) ומרימה איתם פרויקטים ...

ב"ה החברה התותחים מגויסים למשימה ופועלים בעוז ובאומץ רוח...

נוסף לכך אני נפגשת איתם במהלך השבוע ויושבת איתם יחד ולחודר לפעילויות שונות וערכיות.

בחודש האחרון פתחנו במסורת מטורפת!!! של קבלת שבת לבנות וב"ה מתקדמים בה.

אנחנו נפגשים באופן קבוע לעונג שבת שמחבר אותנו אל מעלת השבת ופרשת השבוע,
קבענו לנו גם מסורת למפגש של קידוש רבא - בקיצור ב"ה מנצלים את הזמן ואת השהות המאולצת של הילדים בבית והאנרגיה המטורפת שהם מביאים איתם והיד עוד נטויה.
המפגשים יוצרים רובד עמוק יותר, עשיר בתוכן וחומר למחשבה בשבילים.
כולי תקווה שהישוב ירצה להצטרף ליוזמה הזאת ולקחת חלק בפרויקטים שעומדים על הפרק... (אם כן אתם יודעים איפה למצוא אותי;) 058-4244829

דבר הנוער

מעין אמסילי

הקורונה פגעה בכולנו. ללא ספק!

אבל היא גם הביאה דברים טובים.

היא גרמה לנו לקחת דברים בפרופורציות.

להעריך את המובן מאליו.

אם זה ללכת לבית הכנסת, או להפגש עם חברים, או ללכת לבית הספר.

תראו את המדינה שלנו.

ליד כל האנשים שמתמרמרים וכואבים על המצב ובצדק

כי הוא קשה יש כאלה שמרימים ראש יוצאים מעצמם

ומסתכלים על האחר!

מחלקים אוכל לקשישים ונזקקים. משפרים את האווירה

ואת מצב הרוח.
זה מבורך ולא מובן מאליו. כולנו צריכים להעריך אותם.
בפורים נחגוג לקורונה יומולדת שנה, ונראה שמהו השתנה בהבנה הפנימית שלנו. נראה שעם כל התחושה וההרגשה שאנחנו מחליטים הכריחו אותנו לעצור. לעצור, ולהבין שיש גבול לשליטה שלנו.
אף אחד לא יודע מתי המצב יחזור לקדמותו. אם הוא יחזור בכלל. ועם כל החוסר וודאות אנחנו מוכרחים ללמוד להמשיך כרגיל ליד המצב הנוכחי.
מאמינה בכולנו.
חורף מבורך. בשורות טובות!

לי לעצור בצד וסיכמנו שהיא תיסע לקראתי עד שנפגש. סיבוב אחד לפני גבעות עצרתי ונשכבתי מאחור. חן הגיעה עם דליה ונסענו הביתה. דליה התחילה טיפול הרגעה, ואמנם אחרי כמה דקות הרגשתי השתפרה אבל פתאום הרגשתי שנגמר לי האוויר. מיד הזעיקו את מד"א, ולפני שאמבולנס הגיע, עקיבא ודרור הופיעו בביתי. האמבולנס הגיע, ואחריו הנת"ן - הרבה אנשים התכנסו מסביבי, שמו לי מסכת חמצן ויצאו לשערי צדק. עברנו את מסלול הקליטה לבית חולים והגיע לרופא. ואיזה דוקטור הגיע? היום כולם מכירים אותו, זה היה חנן שאול (באותם ימים אינני יודע אם כבר היו לו מחשבות על ראש צורים). היקשתי מחנן לתת הסבר רפואי, הוא הורה לבצע סדרת בדיקות ואני בדרך ל CT וחזרה לחדרון במיון. הרופא הצעיר שאל אותי מתי אכלתי לאחרונה כי אני בדרך לניתוח... חדר ניתוח זה באמת לא מקום לבילוי, קצת מפחיד. כשהגיע המרדים שאלתי אותו אם הוא מכיר דר' פישר - מרדים בכיר בבית חולים, אבל יותר מכך חבר מגיל 5. הוא ענה שכן, ואני ביקשתי לראות אותו כשאתעורר בבוקר. חשבתי לספור עד 99, 98 אבל בשנייה אחת נרדמתי. מהניתוח עצמו אינני זוכר מאומה. הרופאים עשו את מלאכתם ואני ישנתי שינה עמוקה. דליה סיפרה לי שהניתוח היה קשה, קראו לפרופסור כי לא רצו דרך אלטרנטיבית להמשך הניתוח. בזמן הניתוח הגיעה משפחת שנדור לעזור להורדת מפלס הדאגה. עברו כמה שעות והודיעו לכולם שהצליחו להוציא את העצם עם השפיץ הקטן, והכול בסדר. בינתיים המשכתי לישון שינה עמוקה, ובבוקר מוקדם שמעתי שאחת האחיות שואלת את חברתה: "מי אחראי על חדרי הניתוח הבוקר" והתשובה הייתה "דר' פישר". כעבור כמה דקות נכנס חברי הטוב. הוא שאל: "איפה להתחיל?" ואמרו לו: "תתחיל פה - הבן אדם אכל דג, ונתקעה לו עצם בגרון..." לסיפור הזה יש מסר קטן - כשאתה לא מרגיש טוב תשתה תה כי הנס יגיע לבד...

בתאריך 22.12.08, עבדתי בראש העין, יצאנו למסעדה לארוחת צהריים כרגיל. הימים היו ימי חנוכה, אך מסביבנו נמשכה השגרה כרגיל: משחק כדור סל של מכבי היום, מתיחות בדרום, (ימים ספורים לפני עופרת יצוקה). השיחה התגלגלה מנושא לנושא, ואז חבר שלי אמר: "אין לך משהו להגיד עם 2 בנים בצבא?". אמרתי: "אני אוכל דג ולא יכול לשוחח אתכם". אולם בביס הבא זה קרה... כן, נתקעה לי עצם בגרון.

הרגשתי שמהו קרה לי, שתיתי מים - כלום, קמתי להביא פיתה (שאני לא אוכל בדרך כלל) אבל גם זה לא עזר... החברים שאלו מה איתי ואמרתי שאני לא מרגיש טוב, אולי נתקעה לי עצם. הם בדיוק היו בסיום האוכל ואמרו: "בוא נחזור למשרד". כשהגענו הכינו לי תה - משקה של כל מי שלא מרגיש טוב, אך אחרי כמה דקות כשראו את מצבי הציעו לי ללכת לקופת חולים בראש העין.

הגעתי לשם וסיפרתי מה קרה, ושלחו אותי לשבת להמתין לרופא. סיפרתי מה קרה אבל היא לא הצליחה לראות משהו, ושלחה אותי לבלניסון. הגעתי למיון ועברתי את כל הבדיקות הרגילות, וקראו לרופא א.א.ג. לראות אותי. גם הוא לא ראה כלום ושלח אותי לרנטגן. הצטלמתי מכל הכיוונים וחזרתי למשרד של הרופא. המתנתי והמתנתי ופתאום ראיתי שהרופא הולך. פניתי אליו לברר מה מצבי והוא התנצל ואמר: "סליחה שכחתי אותך". נכנסנו למשרד, הוא הסתכל על הצילומים אך לא ראה כלום. "לך הביתה, תנוח, וזה יעבור לך. כואב, אבל אין מה לעשות".

מבלינסון חזרתי למשרד בראש העין, לקחתי את הדברים שלי ויצאתי לדרך. בנסיעה התחלתי להרגיש יותר גרוע, התקשרתי לרופא הפרטי שלי, אחי, והסברתי מה קרה לי, אחי אמר שאולי זה משהו קטן וכואב. כשהתקרבתי לאזור בית שמש הרגשתי ממש לא טוב והתקשרתי לדליה, אבל לא היה מענה, למזלי תפסתי את חן (בתי) וסיפרתי לה שקשה לי לנשום וזה משפיע על הנהיגה שלי. חן אמרה

ספרית ראש צורים מתחדשת

"תמיד האמנתי שגן-עדן יהיה מן ספרייה".

(חורחה לואיס בורחס)

לפני כשנה החליטה ההנהלה על תכנון מחודש של מבני הציבור בקיבוץ, וזאת משום שעלה צורך לפנות את מועדון הנוער ממקומו (כחלק משיפוץ הפעוטונים והפיכתם לדירות להשכרה). לאחר חשיבה, הוחלט להעביר את מועדון הנוער למקלט במבנה המשרדים, ואת הספרייה להעביר למבנה בו שכנה המשחקיה ולאחד ביניהם.

בדיונים השונים נשמעו גם קולות שסברו שאין צורך בספרייה בראש צורים. ממילא אלון שבות קרובה, ובה ספרייה אזורית גדולה ומכובדת, והשקעה בספרייה מקומית אינה

מוצדקת. לזאת נוסף גם חוק הספריות, על פיו אין לגבות תשלום עבור שימוש בספריות, ובעקבות זאת נוצרה בעיה תקציבית בהפעלת הספרייה. אז אולי אפשר בכלל בלי ספרייה? כשהשמעות על התוכניות הללו הגיעו לאוזנינו, החלטנו, כמה חברות אוהבות ספר, להתגייס למשימת העברת הספרייה וחידושה במקומה החדש.

לתחושתינו, ספרים היו ונשארו, גם בעידן האינטרנט, חברי הטובים ביותר של האדם... פותחים צוהר לעולמות אחרים, מרחיבים דעת ונפש. ואולי דווקא בזמן בו אנו חיים, ב"דור המסכים" שכל כך הרבה נכתב ונאמר עליו, תפקידנו כקהילה לייצר כמה שיותר מרחבי פנאי אלטרנטיביים לנו ולילדינו...

אז שינסנו מותניים, מיינו את הספרים בספריה, את הישנים והמתפוררים העברנו לחנות יד שניה בירושלים ואת השאר ארזנו והעברנו בעזרת הנוער הנהדר אל המבנה החדש, שעבר שיפוץ וצביעה.

בעבודה רבה סידרנו את כל הספרים במדפים ואירגנו את המרחב כך שיהיה מזמין ונעים. חלק מצויד המשחקה נשאר בספריה, כך שתוכל לתת מענה גם לקטנטנים (גם אגף ספרי פעוטות מוקדש להם כמובן) וחלק מהג'מבורי ובריכת הכדורים אופסנו עד שיימצא להם מקום מתאים. אחד היתרונות של המיקום החדש, מעבר למבנה המואר והנעים, הוא החצר הצמודה והיפה.

לצערנו כרגע עקב הקורונה לא ניתן לשחק בספריה ולערוך בה פעילויות כשעת סיפור וסדנאות כתיבה וכדומה אבל בע"ה גם זמן של אלו עוד יגיע. בנתיים אנחנו מסתפקים בסדרת מפגשי זום עם סופרי ילדים ונוער: דנה אלעזר הלוי, ליאת רוטנר ומיכאל אבס.

הקורונה מאתגרת גם את הספרייה. כאשר ההנחיות לא מתירות קבלת קהל בספריה, ההשאלה נעשית מרחוק, דרך אתר הספריה, וברוך ה' עשרות משפחות נהנו משירות זה. אנחנו משתדלות לסייע גם למי שנמצא בכידוד ובגדול

מאמינות שספרים זה מוצר חיוני...

כעת מותר לפתוח את הספריה לקהל, על פי כללי התו הסגול. הספריה פתוחה בימים א' - ב בשעות 16:00-18:00 וביום ד בשעות 19:00-21:00. נא להגיע עם מסכה ולשמור מרחק. גם בספריה האזורית באלון שבות, שאנו שלושה, תומכים רבות בספריה שלנו והתחדשנו בזכותה בספרים רבים לאחרונה, לכל הגילאים. בקרוב כל מנויי הספריה יקבלו גם מנוי לספריה הדיגיטלית של ישראל ויוכלו לשאול ספרים דיגיטליים או מוקלטים.

בזמן הקרוב תתבצע הנגשה של הכניסה לספריה, ואז הכניסה הראשית תהיה מכיוון החצר ולא מהמדרגות. ספרים להחזרה ניתן להניח בארגז המונח בכניסה לספריה. אנא הקפידו על החזרת ספרים בזמן, כדי שכולם יוכלו להנות מהם.

אז כולכם מוזמנים להזמין ספרים באתר הספריה ולהנות ממגוון של ספרים!

תודה לכל השותפים והתומכים, להתראות בספריה!

טובי רבינוביץ, שרון טובי, זהבית שוורץ, מימי תירוש ורעות ברוש.

פרידה ממאג'יד

דוד נעמן

לכל בעיה שהתעוררה. אני בטוח שכל מי שבא אתו במגע, נהנה ולא התאכזב, והוא זכה לתשבחות רבות. פעם - כשהיה היה 'שלום', ביקרנו בביתו בנחל'ין, בלא חשש - ומשפחתו התארחת אצלנו. כל אחיו, עבדו בראש צורים, והיו חלק מהנוף האנושי כאן. ועתה בניו ממשיכים בדרכו. מאג'יד השתתף בשמחות ובכאב של חברים בקיבוץ. הכיר כל משפחה, כל עץ ואבן, כל פינה מעל ומתחת לאדמה... נזכור באהבה עובד שעבד בנאמנות, לא הזיק לאדם, לא גנב, ולא שיקר והיה נאמן למקום שגדל בו הוא עצמו. כנער עבד ב'דירור לעולה' בבניית הבתים בראש צורים. צר לי עליך פועל טוב וחבר יקר. ויהי רצון שבניך מאהר ופואד ימשיכו בדרכך הטובה והנעימה. נוח בשלום על משכבך. שלום חבר.

משמאל לימין:

גילה ז"ל, סעדי, עלי, מאג'יד, עבדאללה, חמדי, ויוסי קאופמן

ביום שלישי ה-3.10.20 הגיעתנו הבשורה שמאג'יד נאג'רה מנחל'ין נפטר. הלב נחמץ וכואב על עובד מסור בראש צורים, שהלך לעולמו ממחלה הנוראית שהתרגשה על העולם - הקורונה. צר לי על חבר עובד שאבד. עבדתי

אתו שנים רבות כתף אל כתף בבינוי, בתשתיות, באחזקת הקיבוץ. מאג'יד התייחס לתושבים בכבוד רב, היה נאמן מאוד ומקצועי, בעל ידע רחב בתחומו. היו בינינו יחסי חברות אישיים קרובים מאוד. אני משתתף בצער המשפחה. את מאג'יד הכרתי בשנת 1984. מאז ועד צאתו לגמלאות לפני כ-5 שנים, עבדנו יחד באחזקת המשק, בגינון, איטום גגות, סתימות ביוב, החלפת צנרת ותשתיות ומתן שירותים לחברים. כל התיקונים, על חשבון המשק. היו בעיות קשות שדרשו פתרון יצירתי כדי להתגבר עליהן. בבתים לא היו מזגנים, והחימום הגיע דרך הסקה מרכזית. לעיתים העבודה התארכה עד שעת לילה מאוחרת לתיקון התקלות, או כשהיה צורך דחוף, הוזעק בשעות מאוחרות לתיקון, הוא התייצב מיד.

מאג'יד עבד בנועם, והסביר לבעל הדירה את הבעיה ופתרונה. כמו כן שלח ידו בבניין והרחיב את הדירות לשביעות רצון התושבים.

כל הענפים נעזרו בו: הרפת, הלול, מטע, מפעל. הוא נענה

שהוצאנו כבר עברה ממזמן את ה 100,000!
ואז שוב הגיעה השאלה מאותה חברה, ששאלה למה אני לא
הולכת ללמוד את השיטה בעצמי ומתחילה לטפל בילדים
שלי וחוסכת הרבה כסף.

אז הלכתי ללמוד - מה לא נעשה בשביל הילדים שלנו,
בימי חמישי, הייתי נוסעת בצהריים לתל אביב, באוטובוס,
וחוזרת בשתיים עשרה וחצי בלילה.

סיימתי את הלימודים ולא ממש הצלחתי להבין מה

עושים, הקבוצה הייתה גדולה, המצגות היו

מינימאליות וכל הזמן כתבתי וכתבתי, כך

שלא הייתי קשובה באמת ללמידה.

הרגשתי שאני שוב נשאבת למעגל

המטפלים, ואז הגיע המתנה שלי (-):

קרעתי רצועה ברגל ונאלצתי

לשכב במיטה עם רגל מגובסת

מורמת במשך חודש.

החלטתי שבזמן הזה אני חוזרת

על החומרים שכתבתי וכותבת

אותם בדרך שלי.

בזמן שעבר מאז שסיימתי ללמוד,

הוזמנתי מידי פעם להיות איסיסטנטית

בקורסים ומצאתי את עצמי מסבירה בדרך

אחרת, עם טכניקות מקלות שיצרתי כדי להסביר יותר ברור.

יצרתי קשר עם רב מקובל שליווה אותנו במשך שנים בעבר

הרחוק, וזכרתי שהוא הזכיר "משהו" על הרגל, שהיא תהיה

מתנה שלי, ובזמנו לא הבנתי על מה הוא מדבר.

הרב הזה ליווה גם את כתיבת המצגות וסייע לי להתאים

אותן לרוח היהדות, הוא "סינן" חומרים שלא התאימו,

ושיבח חומרים אחרים, ונתן הסבר שיותאם לרוח היהדות

לכל הליך טיפולי, - ממש ליווה אותי בתהליך.

כשהראיתי למורה שלי מספר מצגות שכתבתי, היא ממש

התלהבה ונתנה לי את ברכת הדרך להתחיל ללמד בדרך

שלי, הבנו שכאמא לילדים מיוחדים, פיתחתי שיטות שונות

ללמד באופן בהיר, מסודר ונגיש, יחד עם ההבנה שאני

מלמדת רק קבוצות קטנות, או אפילו אחד על אחד בעת

הצורך, כדי להיות נאמנה לערך החשוב של יחס אישי.

קיבלתי מהמורה שלי את המצגות בפורמט power point

כך שאוכל לערוך אותן מחדש, ואכן כך עשיתי.

התחלתי ללמד ב-2012 נאמנה למצגות המקור יחד עם

השינויים שנעשו על ידי אותו רב מקובל.

שמחתי על הפניה מנעמה, לכתוב בעלי צורים על העסק
שלי.

אני שריתי סקוויאר ואני מחזירה לאנשים את השליטה על
החיים שלהם ושל היקרים להם, לידיים שלהם...

בעיני העסק שלי, האקדמיה ללימודי ביואורגונומי, הוא
החזון שלי, השליחות שלי בעולם.

הגעתי לשיטת הביואורגונומי, אחרי התמודדות ארוכת

שנים עם אתגרים של שניים מילדינו המדהימים,

כשאחד סובל מאספרגר והפרעות קשב, והשני

סובל מבעיות התנהגות, בעצם על מי אני

עובדת? הפרעות התנהגות.

כל הטיפולים שעשינו, לא ממש

הצליחו, הילדים לא שיתפו

פעולה, וגם כששיתפו, לא הייתה

ממש הצלחה.

הייתי על סף ייאוש, היו לי

רגשות אשמה שאינני מצליחה

לעזור לילדים שלי, הרגשתי שאני

כאימא כישלון. הבעיות השפיעו

גם על שאר המשפחה, מעגל העבודה

וחברים - הרגשתי לבד כי מי באמת מדבר

על בעיות רגשיות?

רגע לפני הרמת הידיים, חברה הציעה לי את שיטת

הביואורגונומי, שיטה שהטיפול בה הוא על הגוף האנרגטי

של המטופל, כך שאין צורך בזמינות שלו או אפילו בשיתוף

פעולה איתו, אני האמא נותנת את האישור לטפל בו, וזה

מספיק.

אני זוכרת את ההתרגשות שחווייתי כשאחד הילדים, זה עם

האספרגר, התקשר שבוע אחרי התחלת הטיפול בו, מבית

הספר המיוחד שהוא למד בו ושאל אם הוא יכול לנסוע

לנווה דניאל לחבר אחרי בית הספר!

שתבינו, שזה ילד שהיה בלי חברים, רק עם עצמו ופתאום

"זה!"

והטלפון שהגיע מהמורה של הבן השני, עשרה ימים אחרי

הטיפול, כן, גם הוא בבית ספר לחינוך מיוחד, עם השאלה

"איזו תרופה הוא התחיל? כי השינוי בהתנהגות שלו פשוט

מדהים!"

ממש חווינו ניסים ונפלאות עם הילדים - הלא יאומן קרה!

רק שבחיים כמו בחיים, כל הזמן צצים אתגרים חדשים,

מטפלים במשהו אחד וצץ משהו חדש, וכמות הכספים

התחלתי ללמד מתוך שליחות לעזור לעוד אימהות ואבות שרוצים להחזיר את השליטה על החיים שלהם, לידים שלהם, קבלת מגוון ענק של כלי העצמה, כך שיהפכו ממש ל"בעלות עוצמות על" להתמודדות עם אתגרים שלהם ושל הילדים שלהן.

אימהות מבינות שטיפול של מטפל חיצוני, שמטפל פעם בשבוע, אף פעם לא יהיה כמו טיפול של אם אוהבת ומסורה, שיכולה לטפל טיפולים קצרים וממוקדים לפי הצורך האמיתי, גם אם זה אומר כמה פעמים ביום, או כמה פעמים בשבוע, וכל זה בכלים פשוטים ומהירים.

נמשיך?

ב-2014 קיבל אבי ז"ל, אירוע מוחי שזרק אותו בבת אחת למעמקי דמנציה קשה, הוא לא הכיר אותנו, הכול השתבש אצלו ואני, התבוננתי מהצד ורותקתי לנושא המוח, הייתי חייבת להבין למה זה קרה ובזכותו והתחלתי ללמוד עוד קורסים על נפלאות המוח.

תכל'ס, המוח - מתנה מופלאה שקיבלנו ואנחנו לא ממש משתמשים בה (לפי מחקרים, אנחנו משתמשים רק בין

5-7% מיכולות המוח)

ההבנה ש-80% מהריפוי של מחלות פיזיות או רגשיות, קשורים למודעות, יחד עם כל מה שלמדתי על נפלאות המוח, יחד עם מתנת הקורונה, - כל אלה נתנו לי הזדמנות ליצור משהו חדש, קורס "ביאורגנומי כדרך חיים - סוד הקסם שבכוח התודעה", קורס בוטיק" שעבר הרצה והתחיל כבר לרוץ (לכן קשה לי עם הפסקות החשמל והאינטרנט).

אנחנו בראש חודש כסליו, חג הניסים והנפלאות, אך לנו, איכשהו קשה להאמין בניסים.

והמסר שלי לכם, אנשי ראש צורים המופלאים, תאמינו בבורא עולם, תאמינו בניסים, בישועות מהירות, כי זה קורה, כל הזמן.

באקדמיה שלי תלויה תמונה של הפסוק: "היפלא מה' דבר" (בראשית פרק י"ח).

פסוק זה תמיד שם אותי במקום - מי אני? אני רק כלי, רק שליחה, המרפא האמיתי הוא בורא עולם ואין דבר שנפלא ממנו.

עבודתי ברשות המים | אפרת קניגסברג

אלו. במה דברים אמורים?

מהפכה ראשונה, היא מהפכת ניצול מי השפכים המושבים, או בשמם האחר, מי קולחים. כיום ישראל היא המובילה בעולם בשימוש חוזר במי קולחים, בעיקר לטובת החקלאות. ברוב המדינות השפכים (ביוב) הם נטל שיש לסלק, אך שבישראל הם משאב שיש לנצל. השינוי שהתרחש חייב, בין היתר, הקמת מאות מאגרי מים לאיגום הקולחים, המיוצרים לאורך כל השנה, ומסופקים להשקיה, בעיקר בחודשי הקיץ.

מהפכה שניה, שהחלה בשני העשורים האחרונים, היא מהפכת ההתפלה. כיום פועלים בישראל חמישה מתקני התפלת מי ים, ובשנים הקרובות יוקמו שני מתקנים נוספים. כבר כיום המים המותפלים מהווים כ-30% מכלל המים המסופקים בישראל (כולל הקולחים) וכ-45% מהמים השפירים. למעשה, ללא הקמת מתקני התפלה, ישראל הייתה שרויה במחסור חמור במים, שהיה מורגש יום יום על ידי כל אחד ואחת מאיתנו.

שתי המהפכות הללו מחייבות הרבה "תכנון פיסיו", דהיינו, אישור תכניות מפורטות במוסדות התכנון השונים, למתקני התפלה, מאגרים, קווי מים, מט"שים, תחנות שאיבה ועוד.

מזה למעלה משנתיים אני עובדת ברשות הממשלתית למים ולביוב (או בקיצור: רשות המים) בתפקיד מנהלת תחום תכנון פיסיו, ובמסגרתו אני שותפה לעולם המרתק של תכנון משק המים ופיתוחו.

הרשות הממשלתית למים ולביוב, אחראית על ניהול, תפעול ופיתוחו של משק המים בישראל. כמו כן אחראית רשות המים על שימור ושיקום מקורות המים הטבעיים, פיתוח מקורות מים חדשים ופיקוח על צרכני המים ומפיקיהם. מטרתה העיקרית של הרשות היא לאפשר שירותי מים וביוב באיכות ובאמינות מירבית באופן יעיל תוך הגדלת הרווחה בת הקיימא של תושבי מדינת ישראל [מתוך אתר הרשות].

רובכם נתקלים ברשות המים, בקשר לחשבון המים שמופיע בו התעריף שנקבע על ידי הרשות, או בדיווחים בתקשורת על מפלס הכנרת ובקשר לשאלה הנפוצה "מתי יפתחו את סכר דגניה?"

בעשורים האחרונים משק המים בישראל עבר מהפכה כפולה. מהפכות, כמו במקרים רבים, הן תוצר של הכרח. המחסור במים שנוצר עקב הגידול המהיר באוכלוסייה וצמצום מקורות המים הטבעיים, היווה את הזרז למהפכות

הליך התכנון מתנהל בהתאם לשלבים שנקבעו בחוק ובו מעורבים הרבה מאוד שחקנים המנסים להשפיע על התכנית בהתאם לתחומי אחריותם והאינטרסים שלהם. משרדי ממשלה, רשויות מקומיות, ארגונים לא ממשלתיים וגורמים פרטיים בעלי עניין בתכנית. מוסדות התכנון בהם מיוצגים הגורמים השונים (בחלקם) מנסים לאזן בין האינטרסים השונים ולהביא תוצר תכנוני שתואם עד כמה שניתן את האינטרס הציבורי, לתפיסתם.

אחד התפקידים המאתגרים ביותר בתחום אחריותי הוא קידום תכניות למתקני התפלה. לפני כשנה הצלחנו להביא לאישורה של תכנית מתקן התפלה בגליל המערבי לאחר למעלה מעשר שנות תכנון, שלוו במאבקים ציבוריים לא פשוטים. הדיונים בתכנית התקיימו לעתים כאשר מחוץ לאולם הדיונים התקיימו הפגנות של תושבי האזור, על ילדיהם ונעריהם. התכנית אושרה לבסוף על אף כל מתנגדיה, ולתושבי הצפון יתאפשר להבטיח אספקת מים אמינה וטובה שתאפשר את המשך פיתוחו וצמיחתו של האזור.

ועתה, פנינו אל תכנון מתקן ההתפלה הבא, שעתיד לקום בעוד כעשר שנים. מדובר בתכנית מסובכות שרשות המים מתכננת עבור יום שעתיד להיבחר במכרז בינלאומי. תכנית טובה, לאחר שאושרה, היא תנאי הכרחי (אך לא מספק) למכרז מוצלח, שמשמעותו קבלת הצעות מחיר נמוכות עבור המים המותפלים שהמדינה מתחייבת לרכוש מהיום. לקבלת המים המותפלים במחיר נמוך יש השפעה רבה על תעריף המים שכל אחד מאתנו משלם.

עוד תכניות מרתקות שאני מלווה הן תכניות לטיפול בזיהומי עבר של מי תהום. הגדול והידוע שבהם הוא הזיהום שנגרם מפעילות מפעל תעש רמת השרון. מזהמים קשים ביותר שחדרו למי התהום, התפשטו לשטח גדול מאוד וגרמו לסגירתם של קידוחי מי שתיה ברמת השרון, הרצליה וצפון תל אביב. כתם הזיהום ממשיך להתפשטות גם כיום, ומאיים על סגירתם של קידוחי מים נוספים. כמו כן הזיהום מונע את מימושן של תכניות מגורים גדולות שאושרו בשטחי תעש. המצב מחייב טיפול ארוך שנים באמצעות שאיבת המים במוקדי הזיהום והזרמתם למתקן טיפול ייחודי. המתקן יוקם ויופעל על ידי זכ"יין בינלאומי, שייבחר בע"ה בשנה הקרובה. המים שיטוהרו במתקן יוזרמו לנחל הירקון ויתרמו לשיקומו.

נושא זה מוביל אותי להיבט נוסף ומרכזי בתחום אחריותי, והוא מניעת פגיעה במקורות המים על ידי שימושי קרקע מזהמים, כגון אתרי פסולת, תחנות דלק, מתקני ביוב, מפעלי תעשייה העושים שימוש בחומרים מסוכנים ועוד,

זאת באמצעות מעורבות בהליך התכנון והשפעה על בחירת חלופה שפחות מסכנת את מקורות המים.

פגיעה אחרת במקורות מים נגרמת מתכניות בניה ופיתוח, שאנחנו פועלים לצמצם. היא נובעת מעצם הבינוי והאיטום של הקרקע. במצב הטבעי חלק משמעותי מהגשם המגיע לקרקע, מחלחל לתוכה ומעשיר את מי התהום. ככל שהשטחים הפתוחים הולכים ונבנים, פני הקרקע הופכים לאטומים ולא מאפשרים את החילחול וההעשרה. אנחנו רואים בעשרות השנים האחרונות התדרדרות במצב האקוויפרים לא רק בשל חדירת זיהומים אלא גם בשל ירידה ב"מילוי החוזר" (כמות המים השנתית המחלחלת לאקוויפר). לצורך צמצום הפגיעה נוסחו עקרונות "בניית משמרת מים" שעיקרן שילוב שטחים מחלחלים ומתקני החדרת מים במרקם הבנוי. בניית משמרת מים תורמת גם לצמצום הצפות ושיטפונות שתדירותם צפויה להתגבר בעקבות שינוי האקלים, שמתבטא באירועי גשם קיצוניים המתרחשים בתכיפות גדולה מבעבר. התכנון הפיסי ברשות המים פועל להטמעת תכנון "רגיש למים" בתכניות הפיתוח, בעיקר באזורים בעלי רגישות הידרולוגית גבוהה. אנחנו מגבשים ומעדכנים דרישות תכנון המחייבות את עורכי תכניות הבנייה והפיתוח להימנע מפגיעה במקורות המים. עולם התכנון דינאמי מאוד ואין בו רגע דל. לשמחתי, לפני כשנה נכנסה רעיה שילה, אף היא תושבת ראש צורים ומתכננת במקצועה, לעבוד איתי בתכנון הפיסי של רשות המים, ויחד אנחנו נושאות בעול. ראש צורים בהחלט על המפה של עובדי משק המים (ולא נשכח שגם בחברת 'הגיון', תאגיד המים של ירושלים, נציגות מרשימה מראש צורים)!

אני מרגישה זכות גדולה להיות שותפה בשימור משאבי המים ופיתוח משק המים לטובת אזרחי מדינת ישראל. כשאנחנו מסתכלים על "השכונה" שאנחנו גרים, אנו רואים שרבים סובלים מאספקת מים ירודה ובלתי אמינה, עלינו לשמוח בחלקנו ולזכור כי זה לא מובן מאליה שאזרחי ישראל, בגדול, אינם מוטרדים מהשאלה האם יהיו להם מים לצרכיהם הבסיסיים ואף למעלה מכך.

אז אמנם "ישראל כבר לא מתייבשת", אך עדיין, חשוב להמשיך ולחסוך במים, שכן לאספקתם השוטפת של המים משמעותיות סביבתיות לא פשוטות, כגון צריכת אנרגיה רבה, ותפיסת שטחים פתוחים, שהולכים ואוזלים במדינתנו הקטנה, לצורך הקמת המתקנים, הבריכות והמאגרים.

בפתחה של עונת הגשמים, אני מאחלת לנו מנות יפות של גשם ודיווחים משמחים של אימי על ברכת חסדי שמים.

אלה החיים שלנו, אפקט הפרפר: כשאתה בונה - משהו אחר אוכל את הרעש והאבק, וגם אם אתה לא יכול למנוע את זה - חשוב שתזכור את זה ותתחשב בו עד כמה שניתן. וכשאתה לא בונה, כי מתאים לך להישאר יישוב קטן ומשפחתי - אתה חוסם להמון אנשים אחרים שרוצים לחיות פה בדיוק כמוך את האפשרות לגור במקום מקסים, קרוב לעיר עם קהילה חמה, היום זה הם, מחר זה הילדים שלך. זה בסדר לקבל החלטות בחיים שלך, אבל אל תחשוב שאתה חי בוואקום, הכול קשור. התפיסה של "חיה ותן לחיות" קרסה כשגילינו שסיני אחד שאכל עטלף בשוק בוואהן השפיע על החיים של מיליארדים ברחבי העולם.

בקורונה העסק הזה התחדר יותר: הציבור החרדי חשב שהוא יוכל לגור באיזה גטו. אלה ילכו לים ואלה יתפללו, אלה ילמדו גמרא, ואלה אנגלית, איש באמונתו יחיה, אוטונומיה, מה רע? אבל מעבר לשיתוף הנרחב בקופה הציבורית - גם המיעוט הקיצוני שהקפיד תמיד לא לקנות חלב רגיל כי הוא בפיקוח, לשלם על עשרות אלפי שקלים על כל לידה בבית חולים ולבדל את עצמו לגמרי מהמדינה, הבין שבסופו של דבר - כולנו נושמים אותו האוויר. ואם שם לא ימנעו את הפצת הנגיף - הוא לא ייעצר בגבול של מאה שערים. אנחנו בספינה אחת כאן, והמים זורמים לכל מקום.

אז איך לנהוג ב"קיבוץ" שלנו, שמסתבר שהוא כולל 6 מיליארד בני אדם עם שפות, מנהגים ותרבות אחרים שפרושים על פני יבשות שונות? ואיך לנהוג כשהנהלה שלו לא כל כך מתפקדת? לדעתי, הצעד הראשון הוא לצמצם את המעורבות שלו ולקחת אחריות על החיים שלנו, הגיע הזמן להפסיק לגור עם ההורים בגיל ארבעים. להבין שאנחנו אחראים על הילדים שלנו: לגדל אותם, לפרנס אותם, לחנך אותם וכו', ואנחנו אחראים גם על ההורים שלנו: לסעוד אותם בזקנותם, לתמוך בהם בכל דבר שהם צריכים, נפשי, חומרי, וכמובן גם כלכלי, לנסות להחזיר להם קמצוץ ממה שהם עשו ונתנו בשבילנו. ואם הם זורקים ללא טיפול, זו לא בושה של המדינה, זו בושה שלנו! גם החלשים והעריירים בחברה - הם אחריות שלנו. אנחנו לא צריכים עוד מיסים - אנחנו צריכים לתת יותר צדקה. בואו נשאיר למדינה להתמודד עם הבעיות שלה. עכשיו הזמן להפסיק לעשות אוטוסורסינג לחיים שלנו.

במשבר הזה ובחיים בכלל אנחנו צריכים לבחור מה אנחנו רוצים להיות: משרד החינוך, שכבר תשעה חודשים מגבש איזה מתווה, אבל בינתיים רוב הילדים שלנו עדיין יושבים בבית מול הזום שלא מתחבר, או הרשויות המקומיות, שסידרו שבוע לימודים מלא לכיתות א'-ב' תוך יומיים. אל תחכו למדינה, היא עדיין בדיונים, בוא ניקח אנחנו את העניינים לידיים. ב"קיבוץ" הענק והמושע הזה - בואו נהיה אנחנו הצדיקים הטהורים, שלא קובלים על הרשעה, אלא פשוט מוסיפים טוב.

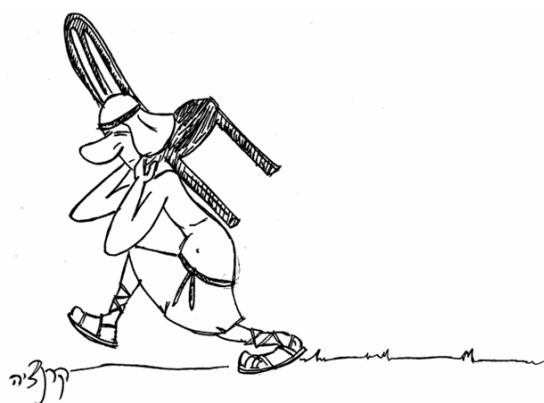
עוד לפני שמכירים את דוד ואותי, מרימים גבה כששומעים על המקומות השונים שהגענו מהם. דוד גדל בקיבוץ ראשית, קיבוץ על אמת, כמו פעם, שיתופי לגמרי, שכל אדם בו עובד כפי יכולתו ומקבל כפי צורכו. אני גדלתי ברמת גן, במקום שהיה מאוד בגישה של "חיה ותן לחיות", ואני לא זוכרת פעם אחת שדפקו לנו בדלת לבקש חלב, קמח, שתי ביצים, או דפקו בכלל בלי הזמנה מראש.

אז כשהחלטנו להקים יחד בית, ידעתי שהבחירה באיזה מקום לגור תהיה בחירה מורכבת. ולאחר שנה שנתיים של מגורים זמניים - הגיע הזמן לחשוב באיזה מקום נרצה לקבוע את ביתנו. שנינו אהבנו את אזור ירושלים, שנינו רצינו מקום קטן יחסית, ולכן הגוש נראה הבחירה האידיאלית. אבל בעוד שאני הסתכלתי על יישובים כמו נווה דניאל ואלעזר, דוד יותר התעניין באחד הקיבוצים בדגש על מגדל עוז, קיבוץ אמיתי בו גרים הדודים שלו.

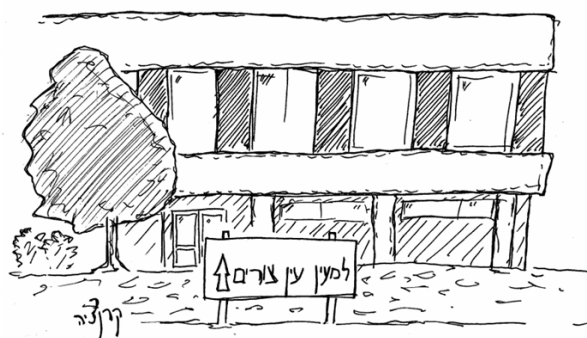
מבחינתי מגדל עוז לא הייתה בכלל אופציה, לגור במקום שיחליטו עבורי מה מותר או אסור לי לעשות עם הכסף, מקום שבו אצטרך לבקש אישור כל פעם שארצה לנסוע ברכב או לטייל בחו"ל, מקום שמשהו אחר יחליט עבורי מה הם בדיוק "צרכי" ומהם "חובותי", ולי לא תהיה שום שליטה על זה - סליחה, לא מתאים. קיבוץ היה מבחינתי כמו לגור עם ההורים, יש לך בית יפה עם חדר מאובזר - אבל שום דבר מאלה לא באמת שלך, יש לך רכב יפה בחניה - אבל אסור לנסוע מחוץ לעיר או לחזור אחרי חצות. עבורי עצמאות היא משהו ששווה יותר מפנסיון הכול כלול ושירותי כביסה חינם. אבא שלי תמיד מספר על הפעם הראשונה שהתארח בקיבוץ, ואכל בחדר האוכל שם. הדבר שהכי תפס לו את העין, והוא זוכר אותו למרות שעברו יותר מחמישים שנה מאז, זה שהיה בחדר האוכל ברז של סודה. אבא שלי לא הבין, אי שם באמצע שנות השישים איך אנשים יכולים להגיע לדרגת עושר כזאת שיש להם ברז שמוציא סתם כך סודה ללא הגבלה לכל דורש. ומה אם משהו יוציא ממש הרבה סודה? זה נגמר מתישהו? איך זה עובד? אז אני הייתי מוכנה לוותר על סודה ללא הגבלה, בתנאי שלא אצטרך להגיש בקשה לשום ועדה אם פתאום יבוא לי סתם ככה לשותות ספרייט. מה שלא הבנתי אז, לפני עשר שנים, כשניהלנו את הדיונים על איפה נגור - זה שלא משנה לאן נברח - כולנו בעצם נמצאים בקיבוץ. לכולנו יש איזה קופה אחת שממנה יוצא הכסף, שבה נמצאים כל המשאבים שלנו. אם משהו עובד ולא מתאים לו לשלם מיסים או למישהי אין כוח לנקות את הספסל אחרי פיקניק - כולנו נושלים את המחיר. תמיד צוחקים על ילדים שחושבים שיש איזשהו עץ שעליו צומח כסף. אני גיליתי לאחרונה שכך בדיוק חושבים גם המבוגרים. "שהמדינה תשלם", צועקים ההמונים, אבל מי זו המדינה? זה אנחנו. "בחינם"? "מענק"? - אין דברים כאלה, אין ארוחות חינם, וגם על הסודה משהו בסוף משלם.

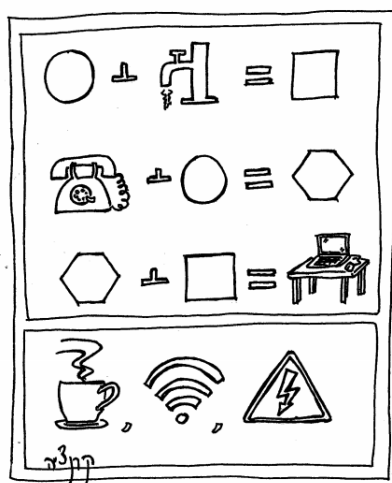
לפתח מטריה, זה בעייתי וכלי
ולכן בשבת, מסתובב עם פסא

לשפון המשרדים, דרושים כמה שקלים
הגיע כבר הזמן, להחליף שם ת'דליים

יש בור ברחוב (זה בגלל הגשמים)
גם אין חניה (אך מזל שבונים)
האינטרנט זוחל (הקליטה: לא משהו)
המים: בהפסקה (די מזל ששמרנו)
החשמל - נפל (וכל כך קר שם בחוץ)
מתי תתפסי שהחיים זה (לא) קבוצ

הפארקים ריקים, ואין איש ברחוב
נתראה באביב, בסיום שנת הדב

מחשבות על מחשבות, מחשבות על מחשבות, מחשבות על מחשבות, מחשבות על מחשבות

מחשבות על מחשבות, מחשבות על מחשבות, מחשבות על מחשבות, מחשבות על מחשבות

מחשבות על מחשבות *

וטובה.

"שלום לך, אדון ליבוביץ'. שמי שירלי מלפפוני ואני לומדת בבית הספר המחוזי. מורתי האהובה למולדת הטילה עלינו משימה לראיין כמה מאנשי העיירה ואני בחרתי בך. התסכים להתראיין? מדובר בשאלון קצר". עשרים מילדי בית הספר שהתחבאו בשיחים באותו רגע היו המומים. אף אחד לא ידע ששירלי החצופה יכולה לדבר בנימוס כזה כשהיא רוצה.

למר תחמני לא היה זמן לראיונות ולא היה זמן לילדות, אפילו אם הן נראות לא מזיקות. "אני מצטער" הוא אמר, "אין לי זמן, תחפשי משהו אחר" ופנה כדי לסגור את הדלת.

"הו, מר ליבוביץ'! בבקשה אל תשיב פניי ריקם! אני מוכרחה להגיש את העבודה הזו מחר. תחשוב, שכתושב חדש לא יזיק אם תושבי העיירה ידעו שאתה מסביר פנים..."

מר תחמני כעס מאוד, אבל חשב שיש משהו בדבריה. הערב הוא הולך לחשוף את החיזור לעיני כל. כתבי החדשות יצבאו על רחובות העיירה, אולי ירמסו ערוגות פרחים מרוב צוותי וידאו שיצלמו אותו. לא יזיק אם תושבי העיירה יחשבו עליו דברים טובים.

"טוב, בסדר בסדר" הוא רטן מתחת לשפמו. חמש דקות בלבד. "עשר" אמרה שירלי. "חמש" התעקש מר תחמני. "חמש עשרה. והויכוח הזה לוקח לך יותר זמן". אמרה שירלי.

"בסדר, בסדר" אמר מר תחמני. הוא נעל את הדלת אחריה והתיישב על כיסא רעוע בגינתו המוזנחת. "אז מה את רוצה לשאול?"

שירלי קרצה אל חבורת הילדים שהתחבאה מאחורי השיחים. פעולה ההסחה יצאה לדרך.

בפרק הקודם תולי ויצחק מצאו דרך להציל את שפיץ: הם יחפרו מנהרה מתחת לבית של מר תחמני, יפרצו אל החדר בו כלוא שפיץ, ויצילו אותו! שירלי וילדי בית הספר מתגייסים לעזרה אך תוכנית ההצלה עדיין מלאה בחורים. ושפיץ? הוא כלוא בחדר, אוכל פנקייקס ובוכה, דמעותיו הופכות לפרפרים שקופים. האם פרסרי דמעות יכולים לעזור? אנחנו עדיין לא יודעים.

שלוש נקישות חזקות ובטוחות בדלת. דממה.

שוב שלוש נקישות חזקות ובטוחות בדלת. שוב דממה.

שוב שלוש נקישות חזקות ובטוחות בדלת. ועוד אחת. ועוד אחת ועוד אח... "די! די! די! מי זה שדופק על הדלת שלי בשעה כה מוקדמת?!!" צעק מר תחמני בעודו פוסע אל הדלת לבוש בפיג'מת הפסים שלו, ראשו חבוש במצנפת שינה, ואגרופיו מתעופפים לכל עבר מרוב כעס.

רגע לפני שפתח את הדלת נזכר שהוא אמור להיות מר ליבוביץ', ישיש לא מזיק בן מאה שלושים ומשהו. מיד מיהר, חבש את הפאה הלבנה על ראשו, הדביק את השפם מעל שפתיו וסיגל לפניו הבעה כועסת של אדם זקן. או לפחות, כך האמין שנראה אדם זקן בשעת כעסו. למעשה הוא נראה כמו אדם שחייב דחוף לשירותים בזמן שכובעו עולה באש וארבעה גמדים מושכים בשערות רגליו.

בפתח הדלת עמדה ילדה. שיערה הזהוב קלוע לשתי צמות שמונחות על כתפיה. עיניה הגדולות הביטו בו ועל פניה ארשת תמימה

באותו זמן, מעבר לגדר האבן הגדולה, עמדו כתריסר ילדים חסונים והתחילו לחפור. אה, וגם יצחק.

"מה הוא עושה כאן? אמר שי הגבוה שכולם קראו לו כך בגלל שהוא היה... המממ... גבוה. "את רוצה להגיד לי שהילד הצפצפן והנמוך הזה יעזור לנו לחפור את המנהרה? אני חופר שניים כמותו לארוחת בוקר" אמר בקולו העבה והתחיל לצחוק.

שאר הילדים הצטרפו לצחוקו המלגלג.

"נראה אותך צוחק ככה" אמרה תולי וזעם בעיניה, "כשתהיה מתחת לאדמה, השרירים שלך כבר יכאבו ממאמץ, חפרפרת אחת תשב לך על הראש, שני עכברים יכרסמו לך את הרגליים ולא תדע לאיזה כיוון אנחנו צריכים לחפור! אז אתה תתחנן להיות ליד יצחק והמצפן שלו והמוח הגאון שלו שיודע לחשב חישובים ולדעת את הכיוון המדויק!".

שי השפיל מבטו בכלימה, אך אחרי רגע לחש לדוד שעמד לידו "אין שם באמת עכברים, נכון?". עברה שעה, עברו שעתיים, המנהרה התקדמה אבל לאט, לרגעים חשבו שזה לא יגמר לעולם. הם עבדו בשתיקה, עמוק מתחת לפני האדמה, השרירים בידיים כבר כואבים מרוב מאמץ. למרות שזה היה יום סגרירי היה חם מאוד והזיעה זלגה להם על המצח. תולי לא ידעה מה עזר לכל השאר להתגבר על המכשולים ולהמשיך לחפור, אולי הרצון שלהם להרשים את שירלי, מלכת הכיתה ומלכת בית הספר, אבל היא ידעה מה עזר לה: בכל פעם שהתעייפה חשבה על שפיץ, על עיניו הסגולות והגדולות, על צחוקו המתגלגל, על המנגינה העליזה המסתלסלת מבטנו בשעה שהוא צוחק, ומיד התמלאה בכוח. שפיץ זקוק לה, והיא תעשה הכל כדי לשחרר אותו.

לפתע נשמעה צעקה. "עכבר! עכבר!!!!!!" צעק שי תוך כדי שהוא קופץ על יצחק הקטן ומפיל אותו לארץ. "זה הסוף שלנו!!!! כולנו נמות פה! עכברררר!!!!" הוא המשיך לצעוק.

תולי הדליקה מיד פנס והאירה על פינה חשוכה. בקצה המערה זו יצור אפרפר וצמרירי בעל חוטם בולט ושתי שיניים קדמיות.

"חולד!" צעקה תולי בהתלהבות, זרקה את המעדר שלה בצד ומיהרה לכרוע לידו. "שלום אדון חולד!" היא פנתה אל היצור המבולבל והחזיקה אותו מול פניה "אתה בטח לא רגיל לאורחים בשעה כה מוקדמת בבוקר! הפרענו לך באמצע הקפה והעיתון?".

החולד העיוור לא הואיל לענות לשאלתה.

"סליחה אדון חולד, זה באמת היה לא מנומס מצידנו. תרצה אולי להתכבד בקינוח?" אמרה והוציאה מכיס החולצה פירורי עוגיות וקירבה אותם לשיניו הבולטות. החולד רחרח אותם לרגע ואז החל לכרסם מאצבעותיה.

"הרשה לי להציע לך טרמפ" אמרה תולי והכניסה אותו לכיס החולצה שלה כך שראשו הציץ החוצה. "יאללה, ממשיכים!" אמרה תולי לילדים ההמומים שסבבו אותה.

כולם לקחו את המעדר חזרה לידם והמשיכו לחפור. רק שי התחבא מאחורי יצחק וגמגם "יש לה... בכיס יש... עכ עכ עכבררר!!!"

"אז איך קראו למחנכת שלך בכיתה א'?"

"אמרתי לך כבר, זוהרה."

"אה, נכון, ולמחנכת בכיתה ב'?"

"גם על זה דיברנו. דרורה"

"מעולה. ולמחנכת מכיתה ה'?"

"די! נמאס לי מהעבודה הלא חשובה שלך ללימודים הלא חשובים שלך!" צעק מר תחמני וקם בכעס מכיסאו. כבר שעה, שעה! שהילדה המעצבנת הזו חוקרת אותו. שעה! הוא ניסה להיות נחמד, באמת שניסה, אבל זה מעבר לכוחותיו! הוא הציץ לשעונו וספר את השעות. השעה עשר בבוקר. בשמונה בערב, בעוד עשר שעות בדיוק, יגיעו כלי התקשורת שהזמין. הם יבואו ויצלמו אותו ואת החיזור שהצליח ללכוד

והוא יזכה בכסף, הו, כמה כסף! והביג בוס יהיה כל כך מרוצה ממנו! ובינתיים הילדה הזו שואלת אותו שאלות מעצבנות. את מי מעניין איך קראו למורה שלי מכתה ו'????

שירלי צחקה בליבה. פעולת ההסחה שלה מצליחה מצוין. היא מצליחה להשיג זמן, ובמקביל גם מורטת את עצביו של אדון ליבוביץ'. אולי כדאי לה לשקול את זה כמקצוע. אך כלפי חוץ היא שיוותה לפניה פרצוף עצוב ונעלב.

"העבודה שלי חשובה מאוד. אתה שכן לא נחמד. לא נחמד בכלל!" היא התייפחה. היא לקחה את המחברת שלה והתרחקה מן המקום ביללה. לאחר שנעלמה מעיניו התגנבה חזרה אל השיחים מאחורי ביתו של מר תחמני והצטרפה אל שאר הילדים.

"חלק א' של התוכנית עבר בהצלחה. דנה, ירון, אתם מוכנים לשלב הבא?"

דנה וירון הקטנים מכתה ב' הביטו בה בעיניים גדולות והנהנו במרץ.

מר תחמני נכנס לביתו. עכשיו הצטער שכעס ככה על הילדה המעצבנת. כדאי שתושבי השכונה יאהבו אותו, זה לא הזמן להתחיל ריב שכנים. השעה עשר בבוקר, מלמל לעצמו, כדאי שאתחיל להכין פנקייקס, עשר שעות זה הרבה מדי זמן והחייזר יהיה רעב. מי ידע שאחזקת חייזרים היא עסק מסובך כל כך! הוא חיכה כבר לרגע שייקחו את החייזר המגעיל הזה ממנו והוא יוכל לחזור לאכול תפוצ'יפס מול הטלוויזיה. הוא קשר למותניו את סינר המלמלה הוורוד שמצא באחת ממגירות המטבח והתחיל להכין את הבלילה.

שפיץ ישב על מיטתו. גם הבוקר בדק היטב את החלון, הדלת והקירות וגילה שהכול סגור ואטום, אין לו שום אפשרות בריחה. אבל הפעם משהו היה שונה... מהבוקר נדמה לו שהוא שומע קולות אי שם מתחת לרצפה. רחשים מוזרים,

תנועה, משהו הולך ומתקדם. הוא התלבט אם לספר על זה למר תחמני אבל בסוף החליט שהוא סתם מדמיון. או שהוא פשוט רעב מדי... ניחוח השוקולד שהצליח לחדור בעד הדלת עודד את רוחו. לפחות בכלא הזה יש אוכל טוב, אם מר תחמני ירצה פעם לעשות הסבה, ומלוכד חייזרים רשע להפוך לטבח חביב - הוא בהחלט יכתוב לו מכתב המלצה.

לאחר כחצי שעה נכנס מר תחמני, ביד אחת נשא מגש ועליו פנקייקס ברוטב שוקולד אגוזים, וביד השנייה משך משהו גדול מכוסה בפרגוד בצבע אדום כהה.

"היום בערב יבואו לצלם אותך. ייקחו אותך למקום אחר, אני לא יודע לאן ולא אכפת לי. בינתיים תהיה כאן", אמר מר תחמני והסיר את הפרגוד הכהה. מתחת לפרגוד היה כלוב, כלוב ממתכת, עם סורגים והכל.

מר תחמני פתח את הכלוב והניח בתוכו את הצלחת עם הפנקייקס. לאחר מכן הרים את שפיץ בחוזקה (והופתע מהמגע המוזר של עורו, כמו נוזל, רק מוצק יותר וקריר) והניח אותו בתוך הכלוב. הוא נעל את הכלוב והכניס את המפתחות למגירה העליונה בשידת מגירות שעמדה סמוך לדלת.

"תאכל. תאכל. שיהיה לך כוח". גיחך מר תחמני.

הוא הוציא את הפלאפון שלו וצילם שתי תמונות של שפיץ. הוא שלח אותן מיד לביג בוס ולאחר מכן יצא מן הדלת.

שפיץ הרגיש בודד מאי פעם, אבל משום מה, בלי שידע להסביר את זה, הרעשים מתחתיו הפיחו בו תקווה. הוא נאנח ואז התחיל לאכול.

הפלאפון של מר תחמני השמיע צליל. זו הייתה הודעה מהביג בוס: "המטוס שלי ינחת בארץ בעוד תשע שעות. אגיע בדיוק בזמן לכלי התקשורת. הרשמת אותי. עבדת מצוין וכמובן, אתגמל אותך בהתאם. אנחנו הולכים להיות מפורסמים!".

סומק ורדרד עלה על פניו של מר תחמני. החיים

מעולם לא נראו טובים יותר.

ואז נשמעה דפיקה בדלת.

דממה

שוב דפיקה. ועוד אחת ועוד אח...

"אני בא!". מר תחמני, שהיה שרוי במצב רוח טוב יותר החליט לחזור להיות נחמד. הוא פתח את הדלת, על מפתן ביתו עמדו שני ילדים קטנים, חמודים ותמימים ותלו בו שתי זוגות עיניים נוצצות.

"שלום אדון ליבוביץ" הם צייצו ביחד.

"אנחנו עושים עבודה לשיעור מולדת ורצינו..."
"כן... כן.. לראיין אותי. בואו נשב בחוץ ונסיים עם זה כבר!".

אמר מר תחמני, נעל את הדלת והתיישב איתם בחצר. הוא צריך לסבול ילדים קטנים רק לעוד כמה שעות. לאחר מכן יהיה האיש העשיר ביותר בעולם ולא יצטרך לראות ילדים עד סוף חייו!

"כולם לעצור!" הורה יצחק.

תולי, שי ושאר החופרים נעצרו מיד.

ביד אחת החזיק יצחק מצפן וביד השנייה מפה של כל השכונה עם סימון הבית של אדון ליבוביץ'.

"יכול להיות שהגיע הזמן להתחיל לחפור מעלה, אני צריך כמה דקות כדי לחשב את זווית החפירה כך שנוכל לעלות בתוך החדר בו נמצא שפיץ, ולא באמצע הסלון, "נניח" הוא אמר, "שי, אתה יכול להאיר לי?".

שי, שהסתתר מאחורי יצחק מאז המקרה עם החולד כי האמין שיצחק יגן עליו ממתקפה קטלנית של עכברים, הוציא פנס והאיר על המפה.

שקט השתרר במנהרה. זאת אומרת... לא לגמרי שקט כי תולי חשבה שזה זמן מצוין להפסקת עוגיות, והיא הוציאה מהתיק עוגיות שוקולד צ'יפס וחילקה לכולם. קולות הכרסום היה הדבר היחיד שנשמע בחלל המנהרה.

לאחר כמה דקות אמר יצחק: "כן, זה בדיוק מה

שצריך לעשות".

הוא כינס את כולם והסביר להם את הכיוון המדויק להמשיך החפירה. "בערך בעוד עשר דקות של חפירה תגיעו אל החדר!" הוא אמר בהתרגשות. למרות החושך ששרר במחילה נצצו עיניו.

"בעוד עשר דקות תגיעו אל החדר" חזרה אחריו תולי "למה אמרת תגיעו, אתה לא מצטרף?".

"אני... אני צריך לבדוק משהו מאחור" אמר יצחק. "אל תחכו לי. כל שניה חשובה".

לפני שהספיקה תולי לשאול מה יש לו לבדוק הוא נעלם.

"יאללה, קדימה ממשיכים!" אמרה תולי וכולם המשיכו לחפור.

"ומה מרחו לך בסנדויץ' כשהיית בכתה ו'?"

"ומה מרחו לך בסנדויץ' כשהיית בכתה ז'?"

דיי...!!! מר תחמני התחיל להתעצבן שוב! מה קורה לבתי הספר של היום? כשאני הייתי תלמיד

בבית הספר לימדו אותנו דברים חשובים!

לרגע השתרר שקט. שני הילדים חיכו שיענה, מר תחמני התמהמה. ברגע הזה הוא התחיל לשמוע קולות מוזרים עולים מהבית. מוזרים מאוד. מוזרים מאוד מאוד מאוד.

מוזרים מאוד מאוד מאוד.

באותו רגע בדיוק תולי פרצה מהמנהרה לתוך החדר. היא הייתה מכוסה בעפר ועיניה שהתרגלו לחושך מצמצו מול האור המסנוור. לאחר כמה רגעים ראתה היכן היא נמצאת. זה היה חדר קטן, עלוב ומוזנח. בצד החדר עמדה מיטה קטנה ועליה שאריות של מה שנראה כמו רוטב שוקולד (יאמי!) במרכז החדר עמד כלוב, ובתוך הכלוב... כן! זה הוא!

"תולי!"

"שפיץ!"

"אתה בסדר? דאגנו לך כל כך. וחפרנו. ויצחק עוד ילדים. ושירלי! אבל עזוב, נסביר לך הכול

אחר כך, עכשיו צריך להימלט!"

שפיץ כמעט בכה מרוב אושר. החברים שלו. החברים שלו מכוכב ארץ לא שכחו אותו! הם דאגו לו, הם מצאו אותו, הוא בדרך אל החופש! "שם, במגירה הזו!" "המפתחות שם, תוציאי אותי!"

תולי מיהרה אל המגירה, לקחה את המפתחות ופתחה את הכלוב. שפיץ יצא וחיבק אותה חזק. רק עכשיו ראה שעשרה ילדים עומדים מולו, בוהים.

"כן, חברים, זה חייזר, קוראים לו שפיץ, תדחו את ההלם שלכם בעשר דקות כי אנחנו חייבים לברוח מפה. אחר כך תשאלו מה שאתם רוצים!" "שי הנהן אבל מלמל לעצמו בעיניים דומעות "עכבר... חולד... חייזר... מה עשיתי רע בחיים האלו???"

הם פנו לברוח חזרה דרך המנהרה אבל אז עצרה תולי.

"רק רגע! מישו חייב להישאר בכלוב! מר ליבוביץ' יכול להיכנס בכל רגע, נסגור את הכלוב עם הווילון וצריך שיהיה שם מישו לדבר איתו. ככה נרוויח עוד זמן! מי מתנדב?" לרגע עמדה שתיקה בחדר. אף אחד לא רצה להישאר לכד עם לוכד חייזרים שמבין שהחייזר שלו ברח. לאחר רגע הבחין שי שבצד הכלוב יש צלחת עם משהו שנראה טעים מאוד... ושנודף ממנו ריח שוקולד...

"אני! אני! אני! אני!" הוא נכנס אל הכלוב. תולי נעלה אותו, סגרה את הפרגוד, שמה את המפתחות במגירה ואמרה: עכשיו! כולם! למנהרה! לברוח!

אך באותו הרגע נפרצה הדלת. מר תחמני עמד בפתח החדר. פניו אדומות, עיניו פקוחות לרווחה, הלסת שלו שמוטה מטה, אגרופיו מתנופפים לכל עבר.

קהילה יקרה,

אנחנו עומדים בעיצומו של חודש ארגון, ולפני שבוע ושבת ארגון, שהשנה שונים מהרגיל. כחלק מהאמונה והתפיסה לפיה לכל דבר שקורה יש סיבה, אנחנו מאמינים שהקורונה יכולה לשחק השנה לטובתינו. אנחנו מצדינו נותנים הכל על מנת לנרמל את העשייה והאווירה בחודש הזה, אך למרות כול המאמצים שאנו עושים, חודש הארגון השנה לא שגרתו כמו כל שנה וזו הזדמנות:

- הזדמנות להראות לחניכים שמפני אתגרים וקשיים לא בורחים, עם קשיים מתמודדים.
- הזדמנות של הסניף לשדר שאת הרוח הקורונה לא תשבור!

• הזמנות ליצור כאן חודש מצויין שלא יישכח דווקא בגלל הייחודיות שלו.

דביר שינדלר ועדו הכהן

מאחר שאיננו יכולים להתכנס בסניף, הפעילות בחודש פרושה יותר ברחבי היישוב. אנחנו מודעים לקושי שזה יוצר אצל חלק מהתושבים, אבל בטוחים שאתם מבינים את המצב המורכב שנוצר כאן, ויודעים שזה זמני ביותר.

בהזדמנות זו אנחנו רוצים לשבח את המדריכים הנהדרים והמעולים שהסניף הזה מציע! הם עושים הכל, ומקדישים המון מחשבה זמן ואנרגיות כדי למקסם את התקופה הזו ולגרום לחניכים לספוג ממנה את הכי טוב.

שנשמע ונתבשר בשורות טובות,
אנשי הקשר, דביר ועדו

